

FOTO MED TILLATELSE AV HOLLY AMANS-KAISER

► Holly Amans-Kaiser

► bor i East Sandwich, Massachusetts, USA.

Å gjøre krybben min klar

For mange familier rekker gleden over julen langt ut over varmen og latteren mellom folk som liker å være sammen.

Mine søsken og jeg vokste opp med Kristen Vitenskap. Inspirert av moren vår, følte vi et påtagelig nærvær av Kjærlighet, eller Gud. Mer enn å feire Jesu fødsel, var det for oss løftet om åndelig helbredelse for alle – den sanne Kristus-gjeringen – som gjorde det så spesielt da vi var sammen.

Men så snart jeg hadde giftet meg og flyttet hjemmefra til en annen by, måtte jeg finne en ny kjærlighet til julen. En morgen da jeg kjente meg ganske nede, kom jeg til å tenke at det kanskje kunne hjelpe med en kjøretur, selv om det var i byen. Mens jeg kjørte, ba jeg Gud om et svar som kunne fylle tomheten min. Jeg visste at Hans kjærlighet var konstant, men jeg var så trist. Til slutt stoppet jeg ved fortauskanten og gråt: «Herre, hva er det jeg ikke skjønner? Jeg vil bare være sammen med familien min.»

Nesten med det samme, som om det var en stemme som snakket, kom denne beskjeden – *gjør krybben din klar*. Og jeg tenkte: «Tøyser du? Gjøre krybben min i klar?!»

Som regel blir jeg beveget og glad over beskjeder fra Gud, men jeg lurte på hvordan det var mulig

at denne ideen kunne være det svaret jeg trengte. Så jeg slo det bort. Men det kom igjen, og igjen. *Gjør krybben din klar*.

Jeg hadde vokst opp med låver og krybber – eller foringsbokser, så ideen om at Jesus ble født i en stall, med en krybbe til vugge, var svært livaktig. Det hadde alltid virket så merkelig for meg at Jesusbarnet kunne ha hvilt i noe som var så velkjent for meg – simpelthen en treboks til å ha mat for dyr i. Og i en stall! Så konseptet om en krybbe hadde hatt en spesiell betydning for meg fra jeg var ganske ung.

Og Kristen Vitenskap hadde lært meg å tenke på den helbredende Kristus som Guds guddommelige idé som var tilgjengelig for alle Hans barn. Jeg hadde opplevd helbredelse ved å erkjenne at Gud allerede hadde gitt hver og en av oss det vi har behov for. Jeg hadde også forstått at ingen noen gang står utenfor Hans omsorg og underhold.

Men da jeg gikk fra bilen og inn i en kafé i byen den morgenen, ønsket jeg bare at den krybbe meldingen skulle forsvinne. Det gjorde den ikke. Den fortsatte faktisk å komme. Jeg innså at krybben var noe mer enn en foringsboks, til og med mer enn et sted som Jesusbarnet kunne være i den natten for så lenge siden.

» Gud omfavnet oss begge.

© IMAGEBROKER.NET, © VSTOCK, LLC/INDEXOPEN.COM, DATAILLUSTRATION: VIVIANE STONOGADUETTO COMUNICACAO.

→ TANKER FOR JULEN

Litt etter litt begynte jeg å se min egen bevissthet – min tenking – som en slags krybbe til å ha ideer fra Gud i. Akkurat da, nettopp der i kafeen, følte jeg meg hyllet inn i den naturligste følelsen av å få trøst. I det øyeblikket skjønnte jeg at jeg ikke kunne fylle min krybbe med tristhet, siden Gud allerede hadde fylt meg med Sin fred og Sin trøst.

Budskapet syntes å si: «Vær rede til å bli fylt med alt det Gud gir.» Mens jeg holdt på å resonnerer på denne måten, kjente jeg en bølge av tilfredshet skylle over meg. Da ble jeg vár en tenårings som satt alene i et hjørne i kafeen. Han så veldig ung ut, og så trett, kald og sulten. Jeg spurte om han ville ha noe å spise. Snart kom han bort til meg. Han het Michael, og han fortalte om problemer hjemme med stefaren, om at han hadde mistet en bror, om problemer på skolen. Han var trist og redd.

Av og til nevnte han selvmord som en utvei, ettersom han ikke følte han levde opp til familiens forventninger om manndom. Noen ganger så følelsene ut til å overmanne ham.

Det var tydelig for meg at Gud omfavnet oss begge. Samtalen vår handlet ikke om at jeg forsøkte å finne menneskelige svar for denne unge mannen. Den slags resonnerement hadde ikke greid å løfte meg ut av tristheten, og jeg visste det heller ikke ville gi ham noen varig trøst. Dessuten var det ikke opp til meg å gi trøst, fordi Gud, selve Kjærligheten, var der for oss begge.

Da jeg ga slipp på følelser av ansvar for Michaels lykke, fikk jeg det for meg at jeg skulle fortelle ham at vi begge kunne stole på Gud med alle detaljer av livet. Og akkurat slik jeg kjente Guds kjærlighet røre ved meg da jeg først satte meg i kafeen, begynte jeg å se en forandring i Michael. Det var som om han hadde forstått det jeg sa om at hans Fader-Moder virkelig var glad i ham. Det var klart at den åndelige kjensgjerningen berørte oss begge. Jeg kan enda se Michaels ansikt der det ble mykere, og han slappet av og pustet dypt. Vi snakket om hvordan hans åndelige identitet og manndom som Guds barn ga ham styrke og aldri kom til å svikte ham.

Akkurat som Jesusbarnet i krybben for hundrevis av år siden representerte flommen av guddommelig Kjærlighet til alle mennesker, kjente Michael og jeg den helbredende kraften i den nettopp der i den kafeen. Mitt mentale mørke hadde forsvunnet. Jeg var fylt av glede og følte meg plutselig hjemme i forsikringen om Guds kjærlige omsorg for oss begge. Jeg var vitne til svaret på min bønn og følte meg sikker på at ingen noensinne var utenfor Guds kjærlighet.

Michael og jeg snakket sammen i nærmere to timer, men det kjentes som minutter. Han så ut til å være mottakelig for å høre meg snakke om hans åndelige sønneforhold som Guds barn. Det var en tid med godhet og kraft.

Da jeg tilbød meg å kjøre ham hjem, spurte han om jeg først kunne

ringe til moren hans – bare for å være sikker på at foreldrene ønsket at han skulle komme tilbake. Da jeg nådde henne på telefon, gråt moren hans og sa: «Han har vært savnet i ti dager. Vær så snill å bringe ham hjem.» Michael hadde ikke nevnt at han hadde rømt hjemmefra og at han hadde bodd på gaten.

Da vi kjørte opp til huset, kom moren hans, stefaren og søsteren løpende og hilste ham med åpne armer. Moren inviterte meg inn – og det var mye glede og ekte kjærlighet som kom til uttrykk. Jeg fortalte om vår samtale i kafeen, om Guds kjærlighet for hver og en av oss. Så fortalte Michael faktisk foreldrene sine at han nå skjønnte mer om sin åndelige manndom, og at han ikke var så redd lenger.

I flere år etter dette fikk min mann og jeg julekort fra ham som fortalte hvordan han hadde det, og hvor fornøyd han var.

Det er mange år siden nå, men det var en opplevelse som forandret mye i livet for meg. Det fikk meg til å utvide min oppfatning av familie ved å ta del som frivillig i mitt nærsamfunn og se hvordan det guddommelige har innflytelse over alt jeg gjør. Og jeg kan umulig ha tall på de velsignelsene og helbredelsene som har kommet når jeg daglig fortsetter å gjøre krybben min klar for Kristus-ideen. ©